

Conversion today in Israel

1. תלמוד בבלי מסכת בבא מציעא דף נט עמוד ב

תנו רבנן: המאנה את הגר עובר בשלשה לאוין, והלוחצו עובר בשנים. מאי שנא מאנה - דכתיבי שלשה לאוין: +שמות כ"ב+ וגר לא תונה, +ויקרא י"ט+ וכי יגור אתך גר בארצכם לא תונו אתו, +ויקרא כ"ה+ ולא תונו איש את עמיתו - וגר בכלל עמיתו הוא. לוחצו נמי, שלשה כתיבי: +שמות כב+ ולא תלחצנו, +שמות כג+ וגר לא תלחץ, +שמות כב+ ולא תהיה לו כנשה - וגר בכלל הוא! - אלא: אחד זה ואחד זה בשלשה.

2. ספר החינוך מצוה תלא מצות אהבת הגרים

שנצטוינו לאהוב הגרים, כלומר שנהר שלא לצער אותם בשום דבר, אבל נעשה להם טובה ונגמול אותם חסד כפי הראוי והיכולת. והגרים הם כל מי שנתחבר אלינו משאר האומות שהניח דתו ונכנס בדתנו, ועליהם נאמר [דברים י', י"ט] ואהבתם את הגר כי גרים הייתם. ואף על פי שיכללוהו כמו כן הציווי בישראל, שנאמר עליו ואהבת לרעך [מצוה רמ"ג], שהרי גר צדק בכלל רעך הוא, הוסיף לנו השם בו מצוה מיוחדת לו באהבתו. וכמו כן הדבר במניעה מלרמות אותו, שאף על פי שהיה בכלל ולא תונו איש את עמיתו [מצוה של"ח], הוסיף לנו הכתוב בו מניעה מיוחדת לו באמרו וגר לא תונה [מצוה ס"ג], ואמרו בגמרא [ב"מ נ"ט ע"ב] שהמאנה הגר עובר משום לא תונו וגו', ומשום וגר לא תונה, וכמו כן מבטל מצות ואהבת לרעך, ומצות ואהבתם את הגר.

משרשי המצוה. כי השם בחר בישראל להיות לו לעם קדוש ורצה לזכותם, ולכן הדריכם וציום על דרכי החנינה והחמלה, והזהירם להתעטר בכל מדה חמודה ויקרה למצוא חן בעיני כל רואיהם, ויאמרו עם ה' אלה. וכמה היא דרך נעימות וחמדה להתחסד ולגמול טובה לאשר הניח אומתו וכל משפחת בית אביו ואמו ויבא לחסות תחת כנפי אומה אחרת באהבתו אותה ובבחירתו באמת ושנאת השקר, ובהיותו זוכים למדות טובות הללו תחול טובת האל עלינו ותדבק בנו, ושום דבר לא תמנענו ממנו, כי הטובה תתפשט בטובים והפכה ברעים.

מדיני המצוה מה שאמרו זכרונם לברכה [שם נ"ח ע"ב] שלא יאמר אדם לגר זכור מעשיך הראשונים, ומה שאמרו [סנהדרין צ"ד ע"א] גיורא עד עשרה דרי לא תבזי ארמאה באנפיה, וכל זה שלא לצער בשום ענין. והפלגת האהבה שהפליגו בהם עד שאמרו שהשוה הכתוב אהבתם לאהבת המקום, שבהם נאמר ואהבתם, ובאהבת המקום ואהבת, כמו שכתבתי בסדר משפטים לא תעשה וי [מצוה ס"ג]. ויתר פרטיה במדרשות ובמקומות כגמרא.

ונוהגת מצוה זו בכל מקום ובכל זמן, בזכרים ונקבות.

ועובר עליה ומצער אותם או שמתרשל בהצלתם או בהצלת ממונם או שמקל בכבודם מצד שהם גרים ואין להם עוזר באומה, ביטל עשה זה. ועונשו גדול מאד, שהרי בכמה מקומות הזהירה תורה עליהם. ויש לנו ללמוד מן המצוה היקרה הזאת לרחם על אדם שהוא בעיר שאינה ארץ מולדתו ומקום משפחת אבותיו, ולא נעביר עליו הדרך במצאנו אותו יחידי ורחקו מעליו עוזריו, כמו שאנו רואים שהתורה תזהירנו לרחם על כל מי שצריך עזר, ועם המדות הללו נזכה להיות מרוחמים מהשם יתברך, וברכות שמים ינוחו על ראשנו. והכתוב רמז טעם הציווי באמרו כי גרים הייתם בארץ מצרים, הזכיר לנו שכבר נכונו בצער הגדול ההוא שיש לכל איש הרואה את עצמו בתוך אנשים זרים ובארץ נכריה, ובזכרנו גודל דאגת הלב שיש בדבר וכי כבר עבר עלינו והשם בחסדיו הוציאנו משם, יכמרו רחמינו על כל אדם שהוא כן.

3. שו"ת אגרות משה יורה דעה חלק ד סימן כו

והנידון שכת"ר שאל עליו היה בקשר למינוי גר למלמד או מגיד שיעור או משגיח או אפילו ראש הישיבה... אבל למעשה יש לידע, שהמצווה של ואהבתם את הגר (דברים עקב י" י"ט) מחייבת אותנו לקרבתם ולהקל בכל עניינים אלו. ולפיכך אחר ישוב גדול נראה....

4. תשב"ץ בזוהר הרקיע עשין מ.

ואני תמה למה לא הכניסו בכלל המצות קבלת גרים שהיא מיוחד בבי"ד לקבלם ולא לדחותם וכמו שאמרו ביבמות פ' החולץ מז ע"ב מלין אותו מיד משום דאשהוי מצוה לא משהינן וכמו שאמר בענין יבום (ביבמות

לט ע"א) אם יש כאן אח קטן והגדול הוא במדינת הים שאין יכול לומר המתינו עד שיבוא אחי הגדול ונתנו טעם משום **דשהוי מצוה לא משהינן א"כ קבלת גרים לבי"ד מצוה היא** ולשון התורה בזה ושפטתם צדק בין איש ובין אחיו ובין גרו ומכאן למדו שצריך שלשה למסור לו קלות וחמורות כמו שהוא נזכר בפר' החולץ ובפי"ג דקדושין משום דמשפט כתוב ביה ואמרו בכתובות (יא ע"א) גר קטן היו מטבילין אותו על דעת בי"ד והוא מפני המצוה הזו שנתחייבו לקבל קטן וא"כ ראוי הוא שתבוא במנין פרטי ואיני יודע על איזה מצוה נסמוך אותה ... כן היה ראוי למנות קבלת גרים ואפי' נכניס כל הדינים במצוה א' כו' שהוא דעתי מצוה זו ראוי להמנות מיוחדת

5. הרב פערלא, סה"מ לרס"ג סוף מצוה י"ט ד"ה ובאמת

ובאמת תמיהני על התשב"ץ ז"ל בזה שלא ידע על איזה מצוה נסמכת מצות קבלת גרים ולדעתי י"ל בפשיטות דלדעת מוני המצות היא נסמכת על **מצות אהבת ה'** וכמבואר בספרי (פ' ואתחנן פיסקא לב) ואהבת את ה' אלוקיך אהבהו על כל הבריות כאברהם אביך שנאמר ואת הנפש עשר עשו בחרן מלמד שהיה אברהם אבינו מגייר ומכניסן תחת כנפי השכינה עיי"ש, והוא בסה"מ להרמב"ם עשין ג והוסיף עליו וכתב וז"ל ורצה לומר כמו שאברהם מפני שהיה אוהב כמו שהעיד הכתוב אברהם אוהבו קרא בני אדם להאמין בשם מרוב אהבתו כן אתה אוהב אותו עד שתקרא אליו בני אדם, עכ"ל עיי"ש. וגם התשב"ץ ז"ל בגופי הביאה (בזה"ר עשין ג) עיי"ש והוא תימא על התשב"ץ

6. ספר המצוות לרמב"ם מצות עשה ג

The 3rd mitzva is that we are commanded to love G-d, i.e. to meditate upon and closely examine His *mitzvot*, His commandments, and His works, in order to understand Him; and through this understanding to achieve a feeling of ecstasy. This is the goal of the commandment to love G-d.

Our Sages also said that this mitzva includes calling out to all mankind to serve G-d (exalted be He) and to believe in Him. This is because when you love a person, for example, you praise him and call out to others to draw close to him. So too, if you truly love G-d — through your understanding and realization of His true existence — you will certainly spread this true knowledge that you know to the ignorant and the foolish.[We see that this *mitzva* includes spreading love for G-d to others from] the Sifri: " 'You shall love G-d,' i.e. make Him beloved among the creatures as your father Avraham did, as it is written, 'The souls that he made in Charan.'"

The meaning of this Sifri: Avraham, as a result of his deep understanding of G-d, acquired love for G-d, as the verse testifies, "Avraham, who loved Me". This powerful love therefore caused him to call out to all mankind to believe in G-d. So too, you shall love Him to the extent that you draw others to Him.

7. תלמוד בבלי מסכת יבמות דף מז עמוד א

תנו רבנן: גר שבא להתגייר בזמן הזה, אומרים לו: מה ראית שבאת להתגייר? אי אתה יודע שישראל בזמן הזה דוויים, דחופים, סחופים ומטורפין, ויסורין באין עליהם? אם אומר: יודע אני ואיני כדאי, מקבלין אותו מיד. ומודיעין אותו מקצת מצות קלות ומקצת מצות חמורות, ומודיעין אותו עון לקט שכחה ופאה ומעשר עני.

8. רמב"ם הלכות איסורי ביאה פרק יג

א בשלשה דברים נכנסו ישראל לברית במילה וטבילה וקרבת.

ב מילה היתה במצרים שנאמר וכל ערל לא יאכל בו, מל אותם משה רבינו שכולם ביטלו ברית מילה במצרים חוץ משבט לוי ועל זה נאמר ובריתך ינצורו.
 ג וטבילה היתה במדבר קודם מתן תורה שנאמר וקדשתם היום ומחר וכבסו שמלותם, וקרבן שנאמר וישלח את נערי בני ישראל ויעלו עולות ע"י כל ישראל הקריבום.
 ד וכן לדורות כשירצה העכו"ם להכנס לברית ולהסתופף תחת כנפי השכינה ויקבל עליו עול תורה צריך מילה וטבילה והרצאת קרבן, ואם נקבה היא טבילה וקרבן שנאמר ככם כגר, מה אתם במילה וטבילה והרצאת קרבן אף הגר לדורות במילה וטבילה והרצאת קרבן.
 ה ומהו קרבן הגר עולת בהמה או שתי תורים או שני בני יונה ושניהם עולה, ובזמן הזה שאין שם קרבן צריך מילה וטבילה וכשיבנה בית המקדש יביא קרבן.
 ו גר שמל ולא טבל או טבל ולא מל אינו גר עד שימול ויטבול, וצריך לטבול בפני שלשה והואיל והדבר צריך ב"ד אין מטבילין אותו בשבת ולא ב"יט ולא בלילה ואם הטבילוהו ה"ז גר.

9. Kol Dodi Dofek – Rabbi Soloveitchick

The covenant at Sinai and the covenant in Egypt

When we probe the nature of our historical existence we arrive at a very important insight, one that constitutes a fundamental element of our worldview. The Torah relates that God made two covenants with the Israelites. The first covenant He made in Egypt: “And I will take you to Me for a people, and I will be to you a God” (Exodus 6:7); the second covenant, at Mount Sinai: “And he took the book of the covenant and said: ‘Behold the blood of the covenant, which the Lord hath made with you in agreement with all these words’” (Exodus 24:7—8).

What is the nature of these two covenants? It seems to me that this question is implicitly answered at the beginning of our essay. For just as Judaism distinguishes between fate and destiny in the personal-individual realm, so it differentiates between these two ideas in the sphere of our national historical existence. The individual is tied to his people both with the chains of fate and with the bonds of destiny. In the light of this premise, it may be stated that the covenant in Egypt was a covenant of fate, while the covenant at Sinai was a covenant of destiny.

The covenant of fate What is the nature of a covenant of fate? Fate in the life of a people, as in the life of an individual, signifies an existence of compulsion. A strange necessity binds the particulars into one whole. The individual, against his will, is subjected and subjugated to the national, fate-laden, reality. He cannot evade this reality and become assimilated into some other, different reality. The environment spits out the Jew who flees from the presence of the Lord, and he is bestirred from his slumber in the same manner as the prophet Jonah, who awoke upon hearing the voice of the ship’s captain demanding that he identify himself in both personal and national-religious terms. This sense of a fate-laden existence of necessity gives rise to the historical loneliness of the Jew. He is alone both in life and in death. The concept of a Jewish burial-plot emphasizes the Jew’s strange isolation from the world. Let the sociologists and psychologists say what they may about the incomprehensible alienation of the

Jew. All their explanations are naught but vain and empty speculations which do not shed any intelligible light on this phenomenon. Jewish loneliness belongs to, is part of, the framework of the covenant of fate that was made in Egypt. In truth, Judaism and separation from the world are identical ideas. Even before the exile in Egypt, with the appearance of the first Jew—our father, Abraham—loneliness entered our world. Abraham was lonely. He was called Abraham the Hebrew, *Avraham ha-Ivri*, for “all the world was to one side (*‘ever ehad*), while he was to the other side (*‘ever ehad*).

The covenant of destiny What is the nature of the covenant of destiny? Destiny in the life of a people, as in the life of an individual, signifies a deliberate and conscious existence that the people has chosen out of its own free will and in which it finds the full realization of its historical being. Its existence, in place of simply being the experience of an unalterable reality into which the people has been thrust, now appears as the experience of an act possessing teleological dimensions, replete with movement, ascent, striving, and attaining. The people is embedded in its destiny as a result of its longing for a refined, substantive, and purposeful existence. Destiny is the flowing spring of the people’s unique exaltation: It is the unceasing stream of supernal influence that will never dry up as long as the people charts its path in accordance with the divine Law. A life of destiny is a life with direction; it is the fruit of cognitive readiness and free choice. The covenant in Egypt was made against the Israelites’ will. God took them unto Himself for a people without consulting them beforehand, as the verse states: “And I will take you to Me for a people” (Exodus 6:7). The covenant at Sinai, in contrast, was first presented to the Israelites before it was made. God sent Moses to the Israelites to bring them His word, and Moses returned to God with their response. The halakha views the covenant at Sinai as a contract that can be drawn up only with the knowledge and consent of the party assuming obligations for the future, in this instance the community of Israel. The proclamation “We will do and obey” (Exodus 24:7) constitutes the foundation of the acceptance of the Torah) What is the content of the covenant at Sinai? It consists in a special way of life which directs man’s existence toward attaining a single goal, a goal beyond the reach of the man of fate, namely, man’s imitation of his Creator through an act of self-transcendence. The creative activity which suffuses the covenant of destiny flows from a source unknown to the man of fate. It derives from man’s rebellion against a life of sheer facticity, from the desire pulsating within him for more exalted, more supernal modes of being. The deeds of loving-kindness and brotherhood which are interwoven into the covenant at Sinai have as their motivating force not the Jew’s strange sense of isolation, but rather his experience of the unity of a people forever betrothed to the one true God. The absolute unity of God is reflected in the unity of the people bound to Him eternally.

כל ענייני הגר, בין להודיעו המצות לקבלם בין המילה בין הטבילה, צריך שיהיו בג' הכשרים לדון, וביום (תוס' ורא"ש פ' החולץ). מיהו דוקא לכתחלה, אבל בדיעבד אם לא מל או טבל אלא בפני ב' (או קרובים) (הגהות מרדכי) ובלילה, אפילו לא טבל לשם גרות, אלא איש שטבל לקריו ואשה שטבלה לנדתה, הוי גר ומותר בישראלית, חוץ מקבלת המצות שמעכבת אם אינה ביום ובשלשה.

11. שו"ת פסקי עוזיאל בשאלות הזמן סימן סה

we do not require of him to observe the *mitzvot*, and the court need not even know that he will observe them. For were this not true, converts would never be accepted, for who can guarantee that this non-Jew will be faithful to all the *mitzvot* of the Torah. We inform him about some of the *mitzvot* so that he may abandon [the conversion], if he so desires, and so that he not be able to say later that had he known, he would never have converted. This is *lekhatchila*, but *bedi'eved*, the failure to inform him does not invalidate [the conversion]. We learn from all that has been stated that accepting the observance of the *mitzvot* is not an indispensable requirement for conversion, even *lekhatchila*

12. Rav Chaim Ozer Grodzinski

It appears that this law - that if a non-Jew who wishes to become a proselyte accepts all the *mitzvot* except for a single detail of rabbinic law, we do not accept him – only applies where he stipulates that he does not accept [that one detail] and that it should be permitted to him by right. In such a case, we do not accept him, for conditions may not be attached to conversion, and there is no half conversion. If, however, he accepts upon himself all the *mitzvot*, but he intends to violate [a certain law] to gratify his appetite, this is not regarded as a deficiency in his acceptance of the *mitzvot*

13. רב יהודה אונטרמן, שבט מיהודה

אמנם, בגולה נהגו כמה רבנים מובהקים לבלי לקבל כלל גרים הבאים להתגייר בזמן שכוונתם לשם אישות... ובכל ימי רבנותי במדינת אנגליה עמדתי בתוקף על כך שלא לקבל גרים לשם אישות... אבל כשנעקר ממקומו ובא להתגייר אצלנו כשהוא רחוק מסביבתו, יש להתבונן היטב, כי בדיעבד הלכה כדברי האומרים 'כולם גרים הם' (יבמות כד' ע"ב) וכן מפרש הרמב"ם בהלכות איסורי בי"ג, דלכן קיימו שלמה המלך ושמשון את נשותיהם כללו של דבר, כי בשעת דחק כזו שאי אפשר בשום אופן למנוע שיתערבו עולים זרים בין בני ישראל, יש לגיירן כדין תורה, כדי להסיר מכשולים ממשפחות ישראל שיתערבו בהם, וכשראו שלא חזרו לסורם במשך חודש ימים וכד', אין להסס יותר. שוב מצאתי בספר אחיעזר ח"ג סי' כו' שפוסק כן להלכה, ונהייתו מאוד שכיוונתי לדעתו הגדולה

ובמיוחד אלה שבאים מרוסיה במשפחות מעורבות, לדעתי אין להחמיר עליהם בשאלות קשות, מפני שנראה להם כאילו אנחנו מתגרים בהם... ובכן אנו מצפים לתנועה כבירה בין היהודים לעלות לארץ וזה מחייב אותנו להתכונן... קודם כל עלינו להתאזר בסבלנות הנובעת מאהבת ישראל עמוקה... שנית, יכינו אולפנים מיוחדים לא רק ללימוד השפה, אלא גם לידיעת היהדות... לשם כך יש להיזהר כי הטיפול באלה הזקוקים לגירות כד"ת יהיה בעדינות ובהבנה, בשים לב אל מה שעבר על אחינו אלה במצוקה הרוחנית שלהם. אחר כך נשתדל להפיץ ביניהם גם ניצוצות מזוהר התורה... חלילה וחלילה להזניח את ההזדמנות

14. הרב יהודה ברדס מתוך אקדמות

פולמוס הגיור המתחדש, נקודת השבר וההכרעה - האם יש פסיקה ממלכתית בישראל?

כבר העירו רבים שהציונות הדתית מתקרבת לנקודת הכרעה שאין ממנה חזרה. יש להחליט אם בשם ה"ממלכתיות" תקבל עליה את עול הממסד הדתי הממלכתי, דהיינו הרבנות הראשית ומוסדותיה, הנתונה כיום ביד אנשי הלכה הכפופים לפסיקה אי ממלכתית של הזרם הליטאי-חרדי, או שמא בשם אותה "ממלכתיות" היא תתעשת, תפנה עורף למסגרות השביות הללו, ותחזור להוביל את הפסיקה בישראל ברוח

האבות המייסדים שלה וגדולי הרבנים הראשיים ואבות בתיהדין שהנהיגו" פסיקה ממלכתית "בדורות הראשונים של מדינת ישראל. פולמוס הגיור המחודש הוא נקודת הכרעה כזאת: האם יש כוח בידה של הציונות הדתית לבצע את המוטל עליה? האם יכולים רבניה להתאגד ולקבל הכרעה הלכתית ברורה, הנובעת מהשקפת עולמם, כפי שמצופה מהם לעת הזאת מהחברה הישראלית כולה? האם יש בכוחם של רבני הציונות הדתית לעמוד כנגד המתקפה החרדית וללכת בדרכים שסללו קודמיהם, לעתים מתוך תשלוש מחיר אישי כבד - כדוגמת הרב גורן שהוזכר לעיל? אם לאו, אזי פסק הדין של הרב שרמן יכול להיחשב לאחד המסמרים החשובים, אם לא האחרון שבהם, בארון הקבורה של הפסיקה הממלכתית בישראל. אם כן, זו עשויה להיות ההכרעה שתחזיר את הציונות הדתית למקום מרכזי בעיצוב דמותה הרוחנית של מדינת ישראל בדורות הבאים.

15. תחומין כרך יז / הרב שלמה רוזנפלד / "עת לעשות" לגיור משפחות מעורבות

סיכום

א. אין מצוה לחפש גרים ולשדלם, אך יש חשיבות לעזור ליהודים מתבוללים ולבניהם לחזור לחיק היהדות.
ב. יש צורך לעכב ולבדוק את המתגייר/ת לפני הגיור ובתהליך הגיור. אך מצינו יחס מיוחד כלפי בן לאב יהודי במגמה לקצר הליכים; ומשמע שהוא הדין לכל מי שגדל בהשפעה או סביבה יהודית, ו"הכל לפי ראות עיני ביה"ד".
ג. מי שביה"ד משתכנע ברצונו הכללי ובמאמציו להתקרב ליהדות, צריך לקבלו "מיד". בזמננו, ניתן הדבר להיעשות תוך כדי תהליך למידה באולפן ואימוץ ע"י משפחה שומרת תורה ומצוות, ודאגה להשתלבותו בסביבה תומכת בעתיד.
ד. בענין קבלת תורה ומצוות מצינו בתשובות הר"מ פיינשטיין זצ"ל, שבמשך השנים ניסה להבין טעמי מי שמגייר גם כאלה שמסתמא לא יקיימו בפועל את כל המצוות. וכך דעתו של הרח"ד הלוי שליט"א.
ה. במניעי הגיור - מצינו שמי שבא להתגייר אחר שכבר נשא אשה נכרית, פוסקים רבים הקילו שאין בזה איסור "הנטען על הנכרית", או שמתירים לו להנשא מחששות שונים כלפי העתיד. בודאי שנכון הדבר במי שעשה זאת כ"תינוק שנשבה".
ו. יש להרחיב את המערכת הציבורית העוסקת בעניין זה, ולקרב כמה שיותר את נדחי ישראל החיים אתנו בישראל, כדי שנעזור להם להתקרב ליהדות, ולא להתבולל כאן בארץ ולהחטיא בכך גם אחרים.

16. Rav Moshe Feinstein, *Techumin*, Vol. 12, p. 98.

...however, for practical application of the law it is difficult to rely on this, for it is not clear if the Radbaz knew well the reality regarding them, nor is it clear whether up until our time their status has [remained the same and] not changed.

Regarding their Judaism, we must consider it a *safek* (doubt), and we must require of them true conversion before we permit them to marry within the Jewish community.

Nevertheless, even before their conversion, it is an active precept to save them from being drawn into a non-Jewish creed and from danger, as the law is for any Jew, for *safek nefashot le-hakel* (a doubt involving saving lives is judged leniently), even though here the doubt is in their very status as Jews.

One should also know that even if in practical application of the law they are not Jews, **nevertheless, since they think they are Jews and sacrifice their lives for their Judaism, we are obligated to save them.**

